

Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: Kam jdeš? Ale že jsem k vám tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. ...

On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. ...

Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě nebudete již na nic ptát. Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. Až dosud jste o nic neprosili v mém jménu. Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná.

Pátá povelikonoční neděle nese od nějakého 5. stol. jméno *Rogate* – které opakuje poslední Ježíšova předvelikonoční slova učedníkům: *Proste a dostanete, aby vaše radost byla úplná.* Váže se k tomu názvu legenda o tom, jak biskup ve Vienně pořádal r. 470 kajicná procesí s úpěnlivými prosbami o záchranu úrody – žádal (a snad i dostal) záchranu úrody, ohrožené výbuchem vulkánů. Tomu starověkému prosebnému lkání venkovanů, odkázaných na rozmary přírody, můžeme opět dobře rozumět. S tím, jak na nás dopadají nečekané porvy rozvráceného klimatu. Jak lidi dokážou přivést k zoufalství, o tom už nereferují jen zprávy z opačných konců světa, ale máme to i doma. Když letos v zahradě Čech, příslovečném zemském ráji na pohled, čekali jaro, přišel mráz – a sadařům zbyly jen oči pro pláč. Nevím, zda lékem na tyto škody jsou procesí prosící o ochranu úrod. Možná si spíš máme připustit, čím sami na tyto rozvraty zaděláváme, včetně nekajicné neochoty měnit zaběhané konzumní způsoby.

Samotná Ježíšova slova *zač byste žádali Otce v mém jménu, dá vám, žádejte – a dostanete...* míří ovšem do poněkud odlišných poměrů: do zdivočelých poměrů, které zdivočela lidská bezcitnost. Svět, který učedníky nesnáší a chce je vypudit, to není prostě svět nevěřící, odcírkevnělý, ale svět bezcitný a násilnický. Spoléhá na hrubou sílu, ať už je to moc, síla peněz, kapitálu, tlak zmanipulovaných davů, nebo síla zbraní. Je to svět, který nerespektuje pravidla, dohodnuté závazky, a už vůbec ne ohledy na ty, kdo tolik vlivu, kapitálu, moci neřkuli zbraní nemají, kdo jsou v takovýchto poměrech, v takovém *kosmu* bezbranní.

V dobách novozákonních na tom, na rozdíl od nás, takhle byli křesťané a jejich společenství. Komunity vyznavačů ukřižovaného Mesiáše Ježíše, jehož také semlela hrubá síla mocných a vlivných. Ježíš přitom ve svých předvelikonočních promluvách doufá, že sami jeho učedníci takové bezcitnosti nepropadnou, – ale zároveň ví, že uprostřed ní budou zranitelní. Právě proto, že je taková bezcitnost trápí a zraňuje víc než jiné.

Prožívat bolest z toho, že se v našem světě děje cosi hluboce zlého a zraňujícího, to si nemusí Kristův učedník

zapovídat ani se za to stydět. Naopak, když Ježíš zpívá písničku blahoslavenství, zní hned na druhém místě *blahoslavení plačící*, tedy ti, které stav života a světa zraňuje tak, že to z nich musí ven jako nářek a bolest. A když po svém vzkříšení oslovuje Pán plačící Marii, nijak jí její pláč nevyčítá. Tvrdit, že víra z vás udělá optimisty a umožní vám vyhnout se problémům, které jinak hluboce tíží a zraňují, to až příliš připomíná jednu ne tak starou hlášku o náboženství jako opiu lidstva. A především, neodpovídá to příběhům a písním, které vypovídají cosi podstatného o Hospodinu, Bohu Izraele a Otcí Ježíše Krista. Na to až příliš často jejich aktéři naříkají, pláčou, anebo Hospodinu do tváře křičí svou bezradnost a bezmocné rozhořčení. Víra, inspirovaná *Jménem*, tedy příběhem Boha Izraele a Ježíš Krista, nás činí citlivějšími a zranitelnějšími tváří v tvář lidské bezcitnosti. (Proto je např. dobře, že synodní rada ČCE zveřejnila protest proti bezcitnému prohlášení moskevského patriarchy, jímž posvěcuje válku proti Ukrajině.)

Ale zároveň dnes, výslovně od Ježíše, pro učedníky v povelikonočních časech slyšíme: zranitelnost (nebo rovnou ponížení) citlivých svědků víry není tím jediným a už vůbec ne posledním. Ježíš dává najevo, že vnímá ohroženost a rizikovost učednické existence v nepřejícím světě, aby vzápětí ujistil: Nečeká vás budoucnost sirotků Božího Království.

Je mi jasné, čemu budete vydáni, říká, ale není to – a nebude! – žádný nekonečný kolotoč zranění a proher. Ten, kdo se odváží spojit svůj život s Božím příběhem, s příběhem Boha Abrahamova, Izákova a Jakobova, s příběhem, jenž jedinečným způsobem ožívá v příběhu Kristově, ten smí očekávat jinou budoucnost. Nezaštitěnost tváří v tvář ovoci lidské bezcitnosti lze unést, protože Ježíš slibuje: Vy (co mne posloucháte a nějak berete vážně) na to sami nezůstanete. Dám vám Ducha, co když zavěje, vstane z mrtvých naděje.

Ten Duch, obživující, překvapivý závan naděje, nových Božích začátků a nebeské útěchy, ten není v v příběhu bible úplnou novinkou. Novinkou je, že se na něj smějí těšit, že se mu mohou otevírat a svá srdce jím nechat provětrat všichni, kdo vzali vážně Ježíše. Od velikonočního rána už to není jen Duch Hospodinův, ale i Duch Ježíšův. S jeho překvapivě silným dutím smíte počítat vy všichni, kdo jste uvěřili Ježíši. Křest vás o tom ujišťuje. Tak jako duch Hospodinův vstupoval do lidských beznadějí nářků, lítostí a sebelítostí a otvíral nové obzory a tišil pláč a dával sílu povstat a sbíral dohromady neobživitelné pozůstatky Božího lidu, tak ho smíme pouštět doprostřed svých zraněností životem v tomhle světě jako Ježíšovi učedníci a následovníci. Jako posluchači a oslovení, zaujatí sledovatelé jeho příběhu.

To zacílení je důležité. Ježíš mluví s učedníky o tom, jak bude, až s nimi nebude, mluví o samotě a zármutku, ale neříká, já vás z toho odvedu někam pryč, nýbrž ujišťuje: Doprostřed těch malérů a důvodů k smutku a pochybnosti a bolesti – pošlu Ducha. A ten se vás zastane líp než ten nejprotřelejší advokát, a setře vám slzy z očí se silnější účastí než vlastní máma. Potkáte inspiraci, díky níž vám moje slovo v životě zafunguje jak ta nejlepší infuze, jak kapačky pravdy a lásky.

Takhle smíme doprostřed svých dní, doprostřed svých depresí, doprostřed zranitelnosti, bezradnosti a samoty pouštět znova a znova Ježíšův příběh. Protože ten Duch naděje nebude žádným opiem lidstva, žádným úletem. Ten duch nás udrží na cestě následování. Otevře nám uši i srdce. Naučí nás slyšet a poslouchat a vlije nám naději, že ten Ježíšův příběh i nás drží a pozvedá. Že zaštití proti lidské nespravedlnosti a bezcitnosti a že se s ním smíme vydávat i tváří v tvář a otupělosti, která přivykla, že takhle to je a jiné nebude.

Není to obecně přijímaná životní moudrost, není to zjevná realita, o níž dennodenně informují ve zprávách – ale není to ani nějaký mimózní blábol. Ježíš sám se totiž s tou mašinerií zvlčilé moci potkal, a pustil si ji na tělo. A její nelidskost a bezcitnost odsoudil a znemožnil, když ji sám na kříži sám podstoupil – a když se ho Bůh jako nejvyšší advokát lidskosti a naděje zastal a jednou provždy ho z toho vysekal. Tohle zvláštní neuvěřitelné vítězství nám ten Duch, utěšitel plačících a advokát chudých a bezbranných přihrává. To je jeho poslední, vítězný argument. To je eso, kterým přebije všechny námitky, obžaloby, úlisnosti i podrazy. Tak se ten Duch stává inspirací na cestu do toho „zdivočelého světa“. Jako posila, ujištění, a možnost zorientovat se uprostřed zmatků.

Rogate. O tohle *žádejte*, připomíná Ukřižovaný a Vzkříšený. Tohle očekávejte, když se setkáváte s mým příběhem, a tohle také zcela jistě dostanete. Proto se nebojme s touhle vírou a očekáváním po světě rozhlédnout a kráčet jím dál i když nás jeho bezcitnost zraňuje. Uprostřed dnů a událostí, které nás tolikrát naplňují zármutkem, jsme nezůstali sami. Potkáváme tohoto slíbeného obhájce. Dostáváme sílu i důvod jít dál. Žít dál – právě jako Ježíšovi učedníci. A s tím i výhled až k nové zemi a novému nebi, kde – věřte tomu nebo ne – ani nářku, ani smrti nebude a Bůh setře slzu z očí. Každému. Amen.

J 16,5-14 Rogate, Salv 5.5.24

Píseň 540,1+4

In: Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? Když se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo, protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli. Kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat. O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval jeho vůli v chrámu. (Ps 27,1-4)

Píseň 38 (PB je síla má)

Modlitba

Tobě buď chvála, Pane a Bože náš. Vždyť ses dal poznat jako milosrdný a věrný pastýř, který nepřestává usilovat o naši záchranu. Kříž a vítězství našeho Spasitele jsou nám zárukou, že se k tobě smíme obracet i zprostřed svého smutku, pobloudilosti, nedokončených úkolů i proher a bezradnosti. Kvůli mnoha nešťastným zprávám zmateně pobíháme, nebo bezradně přešlapujeme na místě, místo co bychom tě s důvěrou následovali. Ale teď nás shromáždilo tvoje evangelium. Necht' tedy zní do našich srdcí i celého světa zpráva o světle života navzdor temnotám smrti – a jasu naděje navzdor pošmourným beznadějším – o vysvobození ze všech našich malých i velkých otroctví a závislostí. Smiluj se nad námi – ty, který činíš veliké věci.

1. čtení J 20,11-18

Píseň 730 (Nezná tu nikdo)

kázání J 16,5-7.14-15.20-24

inter-ludium + **Píseň 700** (Ježíši můj milý)

CONFITEOR

Vyznáváme, náš Pane, že kolikrát evangelium o novém životě a vítězství Kristově nerozumíme. Trápí nás, jak lidské životy směřují ke smrti, jak lidská chamtivost rozvrací vztahy mezi lidmi a ničí krásu a bohatství tvého stvoření. Jsme zděšeni tím, kolikrát se vítězně projeví nenávisť, fanatismus, podrazáctví – ale nedokážeme tomu všemu čelit s nasazením svědků tvého vzkříšení. Tvé dílo pohřbíváme – místo co bychom z něj čerpali posilu. A pak nám zbývají jen úzkosti, pečování o sebe, život ve stínu smrti.

Svou beznaděj a vinu vyznejme, vy i já, společným VYZNÁVÁME "... "

Ty nám však Pane posíláš svého Utěšitele a Zastávce. Díky jeho zastání tě znovu a znovu smíme poznávat jako zachránce ze všeho, co chce zadusit lidskost. Tak dáváš znova vzrůst i naší víře. Obnovuješ naději i ochotu následovat tě.

Vyznejme svou důvěru, vy i já, hlasitým VĚŘÍME "... "

Protože evangelium vzkříšení je zprávou o vítězství odpuštění a smíření i pro naše životy a vztahy – smíme se i my smířit se svými nepřáteli, odpouštět těm, kdo nám ublížili a mít naději pro ty, pro něž jsme ji ztratili.

Priznejme se k tomu, vy i já, hlasitým: PRO LÁSKU

KRISTOVU ODPOUŠTÍME

POZDRAVENÍ POKOJE

USTANOVENÍ (MT)

OTČE NÁŠ... – ZPÍVANÝ SVÍTÁ 238

POZVÁNÍ

Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla.

VYSLUHOVÁNÍ – PÍSEŇ 212

PROPOUŠTĚNÍ

Nejsem sám, neboť Otec je se mnou. To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět. Jděte v pokoji

MODLITBA:

Veleben buď Bůh a Otec našeho Pána JKa, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Pane náš, přicházíš, abys naše žití obnovil mocí svého milosrdenství. U Kristova stolu jsme směli zakusit, že obnovuješ vládu svobody, pravdy, pokoje a spravedlnosti v našich srdcích, v našich vzájemných vztazích i v celém tvém světě. Tak z nás tvoříš svědky svého díla a naše srdce naplňuješ pokojem a nadějí. Za to vše přijmi náš dík. Amen.

PÍSEŇ 340,5+6

Ohlášení

Přímluva – Přijď Království Tvé

Na dně mých sil – když mám všeho dost – *Přijď Kí Tvé.* Když nám mizí víra – když ztrácíme cestu – když vládne beznaděj – *Přijď Kí Tvé.* Když vítězí násilí – když vítězí lež – navzdor nenávisti – *Přijď Kí Tvé.* Když vládne strach – když ztratíme jistotu – když se zdáš vzdálený – *Přijď Kí Tvé.* Proti zoufalství – proti bezmoci – proti lhostejnosti – *Přijď Kí Tvé.* K dospělým i dětem – k osamělým – k lidem bez budoucnosti – *Přijď Kí Tvé.* Kde vládne bezcitnost – mezi zraněné – k lidem trpícím – *Přijď Kí Tvé.* Otevřít Písma – rozzářit srdce – obnovit vztahy – *Přijď Kí Tvé. Přijď Království 3x. Amen*

Poslání 1J 4,16-18

Požehnání: Pokoj zanechávám vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermuť se srdce vaše, ani nestrachuj. Amen

Píseň 788 – učí L. Vendl